

CARINA ELLEMERS

‘IK WERK NIET VÓÓR, MAAR ÍN HET DOEK’

Elleemers en ik staan voor een van haar kunstwerken in de galerie. Van een afstand lijkt het een abstract schilderij, maar van dichtbij zie je de ruimtelijkheid die het materiaal met zich meebrengt. Ze heeft namelijk met onbeschilderde schilderslinnen gewerkt, een materiaal dat vaker in haar werk terugkomt. Elleemers: ‘Kijk eens hoe mooi dat linnen is. Ik verbaas me er soms over dat iemand als Mondriaan dat zo gelijkmatig en bedekkend beschilderde dat je het linnen niet meer door de verf ziet. Dat hij helemaal geen acht leek te slaan op de horizontalen en verticalen die er in dat linnen werkzaam zijn. Maar zij maken het materiaal juist zo mooi.’

Hoe gaat ze te werk? ‘De doeken worden meestal gemaakt met de naaimachine. Ze zijn een lap tijdens het maken. Heel anders dus dan wanneer een schilder pur sang schildert en vóór het doek staat, werk ik ín het doek. Bij het opspannen wordt de lijnvoering bepaald. Daarbij maak ik gebruik van de flexibiliteit van het textiel. Ik trek het zo totdat het me goed bevalt. De gestikte lijnen bepalen de compositie in hoe ze zijn opgespannen. Soms ook zijn het de draden; de verticalen en horizontalen van de stof die, secuur met een penseel gevolgd, bepalen hoe de lijnen van de vormen welvend verlopen.’

Elleemers’ werk blijft aan schilderijen herinneren. ‘Vanuit de constatering dat een schilderij bestaat uit een textiele ondergrond, schilderslinnen, is mij ooit opgevallen dat de draden waarvan dit linnen geweven is, bestaan uit horizontalen en verticalen (schering en inslag) en ook een grid vormen. Dit grid komt overeen met dat van een geometrisch abstract schilderij. De horizontalen en verticalen vertonen trouwens net zo goed als het grid die overeenkomst. Deze specifiek overeenkomst, waar het textiele karakter van het schilderij samenvalt met geometrische abstractie; het modernisme interesseert mij. Daarbij omarm ik de flexibiliteit van het materiaal, bij mij is het textiel geen achtergrond maar een belangrijk wezenskenmerk. Dat wit

je niet zo maar even opdat je een prettige ondergrond hebt; je merkt het op.’

Volgens Elleemers ligt iets van een bijzondere waarde in die flexibiliteit verborgen: ‘Zoals ze haaks op elkaar staan, tonen de horizontale en verticale draden van textiel een veel flexibelere horizontaal-verticaalverhouding met elkaar. Door het textiele karakter van het schilderij bij het schilderij zelf te betrekken is die verhouding zeer sterk, want onlosmakelijk met elkaar verbonden. De draden staan niet per se haaks op elkaar, en zijn met elkaar vervlochten.’ Ze werkt ook met andere materialen: ‘Ik verwerk ook graag textielsoorten die een alledaags, huis-houdelijks, onopgemerkts karakter hebben. Een handdoek bijvoorbeeld, of een boerenbontruitje.’

Hoe verhoudt Elleemers zich tot originaliteit, eigenheid en uniciteit? ‘Het is van belang om inwaarts te reiken naar wat daar aan specifiek eigen aanwezig is. Originaliteit, eigenheid en uniciteit zijn belangrijk omdat ze uitgaan van meerdere mogelijkheden, meerdere zienswijzen, vandaar uit is er scherpte. Vandaar uit wordt bijvoorbeeld niet klapstoets het systeem waarin we leven als waar beschouwd. Als je als samenleving ruimte geeft aan hen, kunnen er behoorlijk gezonde beslissingen gemaakt worden.’

Was het moeilijk om met haar werk op te vallen? ‘Na mij zo’n 25 jaar in de beslotenheid van het atelier te hebben opgehouden, wilde ik mijn werk naar buiten brengen, en dat gaat goed. Maar of dat het opvallen is dat jij bedoelt, weet ik niet, opvallen is voor mij geen doel op zich. Het is wel prettig natuurlijk als het loopt.’

Wie bewondert ze zelf? ‘Kunstenaars aan wie ik mij laaf zijn, zo even voor de vuist weg: Jasujiro Ozu - die trouwens een filmregisseur is -, Giorgio Morandi, Johannes Vermeer, Agnes Martin en Daan van Golden. Het werk van deze mensen kenmerkt zich door helderheid, een zachte humane kracht.’

Carina Elleemers

